

Облечена в скъп тъмнакафяв аксамит, с великолепно набрани ръкави от златовезан бракат и зелена атлазена мантия, София изпълни стаята с остро уханье на скъпа, сирийска вода. Едри бисери обкръжаваха гордия ѝ врат, в няколко реда. По ръцете ѝ блестяха бисери и изумруди. Нито възрастта, нито грижите можеха да накарат София да се откаже от своята слабост към накити и разкош.

— Дойдох да ти кажа, — рече надменно тя — че ако смяташ да продължаваш все още да се обличаш по този чудноват начин, аз отказвам да излизам заедно с тебе. Станахме за смях пред целия свят. Сякаш не си съпруга на ландграфа на Тюрингия, а селянка, която рине тора на кравите.

Тя измери с очи скромното облекло на снаха си.

— Естествено, чя няма да можеш никога да си направиш нещо ново. Когато раздаваш всичките си доходи на разни дриплювци. Людете още разправят за безумството, което извърши лани, когато свали хермелиновата си наметка и я сложи връз плещите на просекинята пред прага на храма.

Елисавета изправи чело, погледна спокойно свекърва си.

— Бедните са моите най-добри приятели. Не позволявам да бъдат оскърбявани.

София почервения от гняв. Вратът ѝ, челото ѝ, се изпълниха с кръв.

— Естествено. Дорде най-последно разсипеш държавното съкровище по приумиците си за тия твои "приятели".

— Госпожо, аз отговарям, като регентка, за разходите на съкровището само пред господаря на страната, ландграф Лудвиг. Той ще съди дали съм била добра и достойна за доверието му, или не.

Старата ландграфиня се изсмя ядовито.

— И моят син не е с по-здрав разум от твоя. Сякаш го омъгьбоса, та не вижда нищо от всички твои безумства. Не само, а дори и под-